

ÚSMÉV

apríl-jún 2019

„Písanie je pre mňa jednoducho myslenie cez moje prsty.“
(Isaac Asimov, americký spisovateľ)

Milí žiaci, milí učitelia!

Chystáte sa čítať naše ďalšie číslo časopisu Úsmev. V našom najnovšom čísle sa budeme venovať kreatívnym prácam našich žiakov. Kreativite sa v našej škole venujeme na viacerých predmetoch. Rozhodli sme sa svoju pozornosť zamerať na tvorivosť spojenú s písaním. Naši žiaci sú veľmi nápadiť a kreatívni. Na hodinách slovenského jazyka a literatúry sa žiaci venovali tvorivému písaniu slohových prác. Naša redakcia sa rozhodla publikovať pozoruhodné práce žiakov prvého a druhého ročníka. Žiaci prvého ročníka sa venovali písaniu beletrizovaného životopisu, žiaci druhého ročníka charakteristike osôb/prostredia. Na predmete Metodika literárnej a jazykovej výchovy sa žiaci prvého ročníka učili o Vývoji dievčenského románu. Žiaci boli rozdelení do skupín a ich úlohou bolo spoločne vytvoriť dievčenský román, v ktorom mali dodržať nasledovné body: zaradiť do príbehu postavu Maca Mlieča, hlavnú hrdinku Júliu, prostredie situovať do školského zimného obdobia. Naši prváci sa zahrali na spisovateľov. Svojej úlohy sa zhostili veľmi dobre. Niektorých tak zaujala táto téma, že spoločne vytvorili obálku knihy, ktorú ozvláštnili

bibliografickými údajmi a obrázkami. Jedna skupinka žiačok prejavila záujem pokračovať v písaní románu.

Veríme, že sa zahĺbite do čítania nasledujúcich žiackych prác a zároveň sa pobavíte. Spoločne dúfame, že sa medzi Vami nájdú ďalšie „tvorivé črevá“ a rozhodnú sa v budúcnosti svoje práce prostredníctvom školského časopisu publikovať.

S láskou a úctou, redakcia!

Volám sa Maco Mlieč (beletrizovaný životopis)

Bol krásny deň, nikde ani mráčik, len slniečko pekne tancovalo po oblohe. Sú to už roky, no v tento deň som prišiel na svet ja. Ja, Maco Mlieč som práve vtedy zazrel krásu, ale aj nespravodlivosť tohto sveta. Mamička s oteckom sa na mňa veľmi tešili, boli radi, že im do ich malej skromnej chalúčky pribudne dieťaťko, uzlík neposednosti a radosti.

Otecko chcel zo mňa poriadneho chlapa, najlepšie futbalistu, o ktorého sa budú aj tie najslušnejšie dievčatá biť. No ja som taký nebol, oči ako myšacie diery, krk a uši skoro žiadne, vyzeral som ako hrniec na mlieko. Doma som bol pred posmechom ľudí skrytý, ale keď som v svojich siedmych rokoch prvýkrát prišiel do školy, smiechu a očiam ostatných som sa neubránil. V škole mi to ani moc nešlo, teda vlastne vôbec, niekoľkokrát som prepadol a na strednú som nemohol ani pomyslieť. A tak som sa zašil v teple domova, pod ochranou rodičov. Potom však prišiel čas založiť si rodinu. Mňa však žiadna nechcela. Možno som mal smolu, možno som sa narodil v piatok trinásteho. Mne to aj tak nevadilo, umývať a starať sa o seba sa mi aj tak nechcelo. Išiel som teda ako osemnásťročný do služby. Môj gazda sa o mňa dobre staral. Lepšie ako ja o kone. Platil mi jedlom, pálenkou, ubytovaním v maštaľke a mojím kamarátom tabakom. Jedného dňa, keď som išiel na koči do mesta, kone sa splášili a ja som sa vykotil. Zlomil som si nohu. Gazda mi zaplatil doktora, ale noha sa mi zle zahojila, pri koňoch som už nevládal. A tak som sa staral o kravičky a naďalej spával v maštali.

Cítil som, že moja sviečka života už pomaly zhasína. Pobral som sa teda za gazdom. Chcel som vedieť, koľko som dlžný, no gazda dlh nenašiel. Len preplatok – dvanásť zlatiek. Poprosil som ho teda, aby ma poriadne pochoval, nie za plot ako dákeho potkana a pobral som sa spať. Ráno som sa už nezobudil.

Gazda mi vystrojil pekný pohreb a ja som mu za to vd'ačný.

Natália Cabajová, I.B

MY SME MY (charakteristika skupiny)

Keď niekto počuje obrovský krik, rozhodne vychádza z našej triedy. Áno, sme to my! Druhá áčka. Na celom prízemí počuť len nás. Myslím, že nás často počujú aj okoloidúci ľudia pochádzajúci nielen z Topoľčian.

Typickým znakom našej triedy je hluk. Zrána ho nie je tak počuť, lebo prichádzame po skupinkách. Po vstupe do triedy skôr ucítite, než si všimnete niečo zaujímavé. Je to zvláštny zápach berúci sa nevieme odkiaľ. Pri snahe zbaviť sa ho sedíme pri otvorených oknách, v zime. Počas studených mesiacov, čo je tu od októbra do konca apríla, sa stále sťažujeme na zimu a naše sťažnosti sú oprávnené.

Ak niekto navštívi našu triedu, všimne si znudené žiačky. Na niektorých hodinách sú z nás učitelia "na prášky". Kvôli našemu hluku často nepočujú ani vlastné myšlienky. Keď však máme byť kreatívne, dokážeme veľké veci.

Keby sa stretne, len-tak, náhodne na ulici, určite by sme ani len netušili, ako by sme si sadli. To všetko sme zistili počas prvých týždňov, pre nás v novej škole, ktorú sme postupne spoločne spoznávali. A taktiež aj samé seba navzájom. Napriek našim častým hádkam si rozumieme a vieme sa zhodnúť na všelijakých hlúpostiach, ktorých je v našich hlavách nespočetne.

Zvonku sme každá iná - jedna vysoká, jedna nízka, jedna tmavovlasá, ďalšia blondína, no aj tak nás niečo spája. Možno sú to naše prenikavé hlasy, možno niečo, o čom samé nevieme. Niekedy sa nezhodneme pri vyzdobovaní triedy, alebo pri nacvičovaní vystúpenia, či príprave na nejakú akciu, ale aj tak je naša trieda vždy najkrajšie vyzdobená, scény a akcie perfektné. Dvere vieme vyzdobiť všetkými možnými spôsobmi. Zo stropu nám visia kvety, v zime zas vločky. Na prvej nástenke, ktorá sa nachádza vedľa dverí je strom, ktorý meníme podľa ročných období, na ďalšom je náš jedinečný rozvrh a vzadu na stene nútená tematická nástenka.

Trieda má príjemné farby, ktoré ak si môžeme dovoliť povedať, spájajú naše výnimočné priateľstvá. Aj keď sa vieme rozhádať, vždy je tu niečo, čo nás opäť spojí dohromady.

Martina Chochulová, II.A

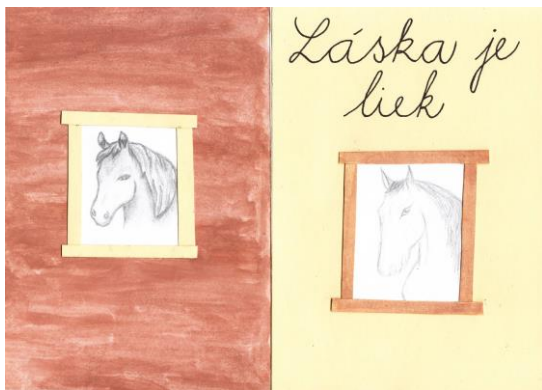
Láska je liek

I. KAPITOLA

Píše sa rok 1905 a vonku jemne poletuje snežik. Je týždeň pred Vianocami a biele vločky mu dali čarovný nádych. Táto zima bude dúfam krajšia ako tá predtým. Ráno som sa zobudila na prenikavý plač mojich mladších súrodencov. Som najstaršia a pred mesiacom som dovŕšila 17 rokov. Keby žila ešte moja mama, vyskočila by som z postele a zaželala jej krásny deň. No dnes tu nie je. Som odkázaná na invalidný vozíček. Pamätám sa na ten deň, akoby to bolo včera, keď sa nám splašili naše kone a moja mama to žiaľ neprežila. Ja som svojim zraneniam podľahla iba naoko. Vo vnútri som však pevná a silná. Doktori vravia, že budem môcť chodiť, ale vyžaduje si to drahú liečbu, na ktorú môj otec nemá peniaze. Bývame na farme, ktorú vybuďoval ešte môj pradedo. Kedysi tu bolo veľa zvierat a veselo, no väčšina zvierat vyhynulo a zvyšné otec predal. Potrebovali sme peniaze.

„Už si pripravená?“ vytrhol ma z môjho premýšľania otec.

„Áno, som hotová. Môžeme ísť do školy.“

„Zavezie ťa tvoj mladší brat Anton, musím postrážiť Máriu, zvýšila sa jej horúčka.“ povedal otec.

Mám šiestich mladších súrodencov. Mária je z nich najmladšia a môj otec by o ňu nerád prišiel. Okrem toho, že je zlatá a vždy usmiata, môjmu otcovi pripomína mamu. Na jednej fotke mala mama totožne tri roky ako Mária.

„Nie je ti zima, Júlia?“ opýtal sa ma Anton.

„Nie, veď už sme skoro tam.“ naliehavo som

odpovedala.

Cesta do školy mi vždy ubehne rýchlo, pretože stále premýšľam nad tým, čo bolo a čo bude. Z celého srdca si prajem opäť chodiť, ale bojím sa, že tak stratím aj to malé puto, čo ma s matkou spája. Následky tej hroznej nehody.

„Tak už sme tu, musím ísť domov pomáhať otcovi.“ povedal Anton.

„Škoda, že nemôžem pomôcť aj ja.“ povedala som mu svoju každodennú vetu. Smutne sa na mňa pozrel a odišiel. Po nehode ma prijali do školy, aby mi rýchlejšie ubehol čas.

„Nelsonová!“ zakričala po mne profesorka Reidmatová. Tá ma má poriadne v zuboch. Vadí jej, že študujem zadarmo.

„Ste tu prítomná?“ spýtala sa ma arogantne.

„Áno“, odpoviem trasúcim sa hlasom.

„Tak mi povedz, čo som sa ťa pýtala.“

Keby sa ma to spýta pred nehodou, odpoviem jej: „Pýtali ste sa ma, či som tu prítomná.“ No teraz som len ticho zaťala zuby a snažila sa vyhýbať jej arogantnému pohľadu.

„No, vlastne je to jedno.“ povedala prekvapivo profesorka.

Vyšla z triedy a po chvíli sa vrátila: „Toto je váš nový spolužiak.“ Predstavila nám Rómea.

Zostala som nehybne sedieť, ako keby som nebola ochrnutá len od panvy dolu, ale úplne celá. Ani som nežmurkla, ani som sa nenadýchla. Maminka mi vždy vravela, že jej Julinka si nájde toho najkrajšieho „Rómea“. Tie jeho prenikavé oči, ako keby hľadali odpovede na všetky otázky niekde hlboko v mojom vnútri. Z môjho premýšľania ma vytrhne naliehavé zvonenie zvončeka. Ani som si neuvedomila ako rýchlo mi ubehli tie štyri vyučovacie hodiny. Čakajú ma už iba počty. Túto hodinu mám najradšej. Profesorka nám napísala kriedou na tabuľu príklady a ja som mohla konečne premýšľať. Navonok to vyzeralo, že sa trápim nad matematikou.

„Tak už som tu.“ povedal Anton svojím prenikavým hlasom. Myknem sa.

„Ty si zase nad niečím premýšľala?“ spýtal sa ma môj brat. Nemo prikývnam.

„Tak poď, vezmem ťa domov.“

Na druhý deň ráno ma vedie do školy otec, keďže Mária sa už cíti lepšie. Celú cestu nám rozpráva, ako sa včera tešila, keď jej vyrezal z dreva koníka. Od nehody kone veľmi nemám rada. Mrzí to hlavne môjho otca, ktorý ma rád učil jazdiť. V škole som mala zase čas premýšľať. Z môjho zamyslenia ma tentoraz nevytrhla profesorka ale...

„Ahoj, ako sa voláš, moje meno už asi poznáš, že?“ prihovoril sa ku mne môj „Rómeo“.

Začala som koktať. Netuším, ako sa volá. Vytvorila som si iba svojho „Rómea“.

„Ja som Júlia, a ty?“

„Marko. Chceš si so mnou prečítať Maca Mlieča?“

„Áno.“ poviem neisto. Srdce si cítim až v hrdle. Začína pomaly čítať. Jeho hlas je milší a sladší, ako keď sa mi prihovárala mama. Ani neviem, kedy začal, až zrazu hlboko v srdci pocítim bodnutie. Tá veta. Tá prekliata veta. „Až raz, keď som išiel na koči do mesta, kone sa splašili a ja som si pri tom zlomil nohu.“ pokračuje v čítaní Marko. Začnú mi tiecť slzy.

„Čo ti je?“

Neviem ako a neviem prečo, no rozpoviem mu celý môj príbeh. Všetko od začiatku.

„To musíme zmeniť.“ poznamená Marko. Potlačí mi vozík a vyvedie ma z triedy. Som

v šoku, tak nevnímam, až sa ocitnem v stajni. Pomôže mi na koňa vôbec sa nebránim.

Priviazal mi nohy o koňa, aby som nespadla. Takto sme sem za koňmi chodili každý deň.

Svoj strach som prekonala. Jedného dňa sa mi kôň splašil.

„Potiahni uzdu!“ kričí Marko. Nejde mi to. Zrazu zatlačím koňa nohami a ten prudko zabrzdí. Som síce trochu vydesená, ale ani nie tak zo splašenia koňa, ale z mojich nôh.

„Marko!“ zakričím.

„Si v poriadku?“ opýtal sa ma Marko.

„Áno, len som trochu vystrašená.“

„Poď, dám ťa dolu z koňa.“ starostlivo mi pomohol na môj vozíček a odviezol ma domov.

„Júlia!“ privítal ma otec. Marko ma položil na posteľ, zaželel mi dobrú noc a odišiel.

Vystrašená som sa posadila, položila som obe nohy na zem a opatrne som sa postavila.

Spravila som jeden krok, ďalší. Asi po desiatich krokoch boli oproti mne schody. Pevno som rukami stlačila zábradlie a zišla dolu schodmi.

„Oci?!“

„Čo sa deje Júlia?“ vybehol prestrašený otec z kuchyne. „Júlia...“ zostal zarazene stáť na jednom mieste „ty chodíš! Anton, bež rýchlo po doktora!“

Doktor povedal, že to bol iba blok. Možno to bol strach z koní, možno z nehody, možno smútok za matkou.

Na druhý deň ráno už kráčam do školy. Po ceste na mňa niekto zakričí.

„Júlia, si to ty?! Ty chodíš?!“

„Áno, doktori vraveli, že je to bez liečby nemožné, no mne stačila iba láska, tvoja láska a podpora. A ja som ti za to veľmi vďačná...“

Báňah je o nedomnávateľnom dievčat-
ke, ktorej láska mliekom vyčítala, ale
aj tá mala čuť do srdca.
Pozrite sa na množstvo ľudí o
láske, ktorý sa človek najvyšším
reálnym okolostm - šťastnosťou.

1. Kapitola

Už sa rok 1905 a vonku júnne poltekje miazg.
Je hrejivý prúd slnecami a tále slonky mu dali
čarovný nádech. Jeho rima bude dítam krajia, ako
há juedným bano som sa odhodala na prunikový plač
mojich mladých párochmou. Som napríklad a peid mi-
diacom som dovidela. 17 rokov. Keby išla ešte moja ma-
ma, nprkoila by som sa postela a navítala jej krásny
dív. No dnes tu nie je, a ja som odkázaná na invalid-
ný vozík. Samotom sa na ten dív, akoby to bolo
včera, keď sa nám odľahli máj dom a moja mama to
súal nuprišla. Ja som svojim stranniam podala iba na-
otv, snúbi som však pama a rima. Doktorai Maria, sú
ľudom môj chodík, ale npraduje si to dechú kútu, ma
ktorú máj otec nemá pami. Býame na farme, ktorú
npradovad ešte máj pradecor, keďže tu bolo veľa ústret
a veselo, mo väzima väzrad npryruko a svojí otec pcedal,
ktorí mne potkávali pamiu.
„Má si pripravená?“ nprkhal ma se možto pamiplania ote.
„Áno, som hotová, môžem ísť do školy.“

„Keby npradovad chodím, už ma čakajú iba peoty. Jeho ho-
dím mam najradšej. Keby oteka som napíala kvietka ma
katulu palkady a ja som mohla končne pamiplab a nava-
mot to reparat, že sa krajím nad matematikou.“

„Tak už som tu. pami Anton svojim prunikovým klovom.“

Mufonom sa.

„Ty si ešte nad ničím pamiplala?“ nprkhal sa ma máj baak.
Mam pamiplanom.

„Tak peoti, veškam há domer.“

Ma deuký otm rano ma vedla do školy ote, keď sa Maria
sa už čuť lepšie, čuť človek npradova, ako sa včera dčala,
keď jej npradval se dčera kčinka. Od snúbiu domi moe menomín
čo mesi klovom možto ote, ktorý ma rád uel pcedil.

„Škola som mala pami čas pamiplab. Mo se možto pamiplania
ma klovom npradval pamiplab.“

„Ohoj, ako sa včera, moje mami už asi pamiplab, sú?“ pamiplab-
nil sa ku mne máj „klovom“. dčinka som kčinka. Ja stávkem
ani mami ako sa včera. Npradval som si iba možto klovom.

„Ja som Júlia, a ty?“

Autori: CABAJKY (Natália Cabajová, Monika Medeková, Emma
Makvová, Aneta Šticajová, Natália Michalíková, Alexandra Palušová,
Dáša Mária Nováčiková)
Vydavateľ: Natália Michalíková, Dáša Mária Nováčiková
Rok vydania: 1969
Vydavateľstvo: Slávi dobre činy, Bratislava, 1. vydania

Autori (CABAJKY): Natália Cabajová, Monika Medeková, Emma Makvová, Aneta Šticajová, Natália Michalíková, Alexandra Palušová, Dáša Mária Nováčiková.

Miluška Oriješková

(charakteristika)

Miluša Oriješková, jednoduché, ničím výnimočné meno. Pre jej pokrokové zmýšľanie a obhajovanie prostého slovenského ľudu, jazyka, na mňa zapôsobila, a chytila za srdce.

Miluška bola vysoká, štíhla mladá dáma. Havranie vlasy prísne začesané do drdola, podľa bontónu tej doby. Vysoké čelo bolo príznakom vedomostí a múdrosti, ktorými bola obdarená. Jej pohľad nenechal chladného žiadneho rúčeho mládenca, ani zememerača Rohona. Pri pohľade na neho jej líčka nadobudnú farbu červených, rozkvitnutých ruží v letnej záhrade. Jej bystrému oku neuniklo nič, čo sa dialo naokolo.

Nebola len krásna zvonka, ale jej krása vychádzala predovšetkým z jej vnútra. Jej zmýšľanie, ovplyvnilo každého, kto s ňou prišiel do reči. Rada sa smiala, chichúňala i štebotala, v podstate bola veselá kopa mladej dámy. Prekážalo to starším ženám. Vzdelanosť, ktorú získala od svojho otca učiteľa a hra na klavíri dotvárali celkovú jej osobnosť. Jej humor bol dvojzmyselný a prinútil človeka popremýšľať, čo tým myslela. No vedela sa aj rozčertiť, rozhnevať ak pobadala krivdu, nepravosť voči prostému, jednoduchému slovenskému ľudu.

Uznávala všetky jazyky, nehanila ich, ale bola presvedčená o tom, že každý má rozprávať svojím jazykom, tam kde sa narodil. Kritiku namierila na vysokopostavených Slovákov, ktorí sa chceli pomadařčiť. Reč slovenskú a jej kultúru nemali haniť, ani podceňovať.

Milušku som si vybrala hlavne preto, lebo sa mi páčilo jej pokrokové zmýšľanie, preto, ako vedela bravúrne narábať slovami, ktoré nenechali nikoho chladného, preto ako ženskými „zbraňami“ obhajovala a poukazovala na všetku krásu tradícií, ktoré sa týkali Slovenska. I ja mám nesmierne rada túto krajinu a jej reč. Som pyšná, že máme mnohých zanietých predkov, ktorí hájili a obhájili tento jazyk, či to boli muži, alebo ženy.

Lucia Lechová II.A

Zaľúbená do Mliečnika

Zima trešťala ako divá. Vliekla som sa do školy zabalená ako taká cibuľa. Brodila som sa snehom. Pri každom nemotornom kroku som bola šťastná, že som udržala rovnováhu. Moje prvé kroky po príchode do školy smerovali priamo do šatne. Začala som si vyberať učebnice, keď zrazu preletela okolo mňa známa vôňa. Bol to on...Maco Mlieč! Moja tvár sa v tom momente sfarbila do červena od zahanbenia. Pokiaľ ste to stále nepochopili...Maco,teda Martin, je chlapec, do ktorého som bola zaľúbená už 6 rokov. Maco bola prezývka, ktorou ho všetci volali. Je vysoký,vyšportovaný basketbalista s krásnymi veľkými očami,ktoré pripomínali oriešky. Moje nemotorné a zasnívané ja svojou nepozornosťou spôsobilo to, že som čelom narazila do otvorenej skrinky. Od bolesti sa mi zakrútila hlava a moje telo sa ocitlo na zemi. V tom momente mi venovala pozornosť celá školská chodba. Všetky oči skenovali situáciu. Jeden pár očí patrilo mojej tajnej láske Macovi. Začala som sa zbierať zo zeme. Keď padol na mňa tieň, môj zrak smeroval hore. Stál tam Mlieč. Jeho ruka smerovala ku mne. Bez závahania som jeho pomoc prijala. Chcela som sa mu poďakovať, keď zrazu vyšiel zvuk zo školského rozhlasu. Oznamoval začiatok hodiny. Kým som sa stihla spamätať, Maca už nebolo, a tak som sa pobrala do triedy. Na hodine som sa vôbec nevedela sústrediť. Hlavou mi vírilo iba to, ako sa na mňa Maco usmial. Po skončení hodiny som nabrala odvahu a rozhodla som sa, že mu pôjdem poďakovať. Jeho rozvrh som vedela naspamäť, takže som presne vedela kam mám ísť. Z triedy vyšiel aj so svojimi spolužiakmi, ktorých som veľmi v láske nemala, a tak som si povedala, že poďakovanie môže počkať. Avšak keď som sa dala na odchod, zacítila som jemný dotyk na svojej ruke. Otočila som sa a stál tam Maco s úsmevom,ktorý venoval iba mne.Tým sa začala naša prvá konverzácia. Skutočná konverzácia, nie taká akú som si každý deň pri pohľade na neho predstavovala...

Autori: Ema Hatalová, Karolína Čejková, Nikola Jakobová, Dominika Dražovská, Klára Barátová, Rebeka Gažiová, Vanesa Bučková, Laura Pavlíková.

Indici: Natália Bieleková, Natália Madárová,
Petra Gásová, Viktória Zelenáková,
Dominika Šušková, Martina Vávrová,
Simona Kojčinová

Roses

Všetkým deťom, pre ktoré je škola utrpením.

Nemlčte! Sme tu pre Vás!

1.kapitola

Poslednýkrát som stlačila kľučku na dverách mojej izby. Poobzerala som sa po tejto izbe poslednýkrát. Vyvolalo to vo mne pocit smútku. Zobrala som poslednú krabicu so svojimi vecami a odniesla som ju do nákladného auta. Mama zamkla dom a kľúče odovzdala nejakému pánovi. Auto s našimi vecami stihlo odísť a prišiel taxík. Odviezol nás na letisko, kde nás čaká dlhý let. Asi by som sa vám mohla aj predstaviť. Volám sa Júlia. Mám 17, čoskoro 18. Doteraz som žila na Slovensku v malej dedinke pri Trenčíne, ale moja mama sa rozhodla, že sa presťahujeme do Ameriky, keďže jej priateľ tam pracuje. Svojho vlastného otca nepoznám a ani nechcem. Dobre, dosť o mojej minulosti lebo sa rozplačem. Taxík zastavil na letisku, mama zaplatila a prešli sme k odbavovaniu kufrov. Prišli sme len tak – tak. Po kontrole nám zostalo ešte desať minút, pokým vyhlásia nástup do lietadla. Využila som to a odbehla som si na záchod.

2. kapitola

Celý let som prespala. Teraz sedíme v taxíku smer náš nový domov. Všade na vôkol boli samé skupiny deciek, sem – tam nejaké zablúdené zvieratko. Auto zastavilo pred vilou, ústa sa mi otvorili do O. Mama vystúpila z auta a ja hneď za ňou. Vzala som si kufor a utekala som rýchlo do domu, keďže začalo snežiť. Nenávidím toto zimné počasie. „Čau, otec,“ pozdravila som nevlastného otca vo dverách a hneď utekala do izby. „Druhé dvere vľavo!“ stihol mi ešte zakričať. Otvorila som dvere a vošla dnu. V strede izby bola veľká posteľ. Vedľa nej bol stolík, skriňa, zrkadlo a dvojce dvere. V jedných dverách bola kúpeľňa a v druhých šatňa, kde som si rovno nechala kufor. Vzala som si veci do sprchy. Osprchovala som sa, nastavila pre istotu budík a zaľahla do postele s pocitom, ako dopadne zajtrajší deň v novej škole. „Cííííí!“ izbou sa ozval budík, nesúhlasne som sa pretočila na bok a vypla budík. Pretiahla som si chrbát, vstala som z postele a zamierila som do kúpeľne. Spravila som si rannú rutinu, jemne som sa namaľovala, obliekla si teplé oblečenie, vzala som si desiatu zo stola v kuchyni a odišla som do školy. Po ceste som počúvala pesničky. Pred školou na mňa všetci pozerali, ale ja som to neriešila. Navštívila som riaditeľa, ten mi povedal kde mám triedu a potrebné informácie. Vošla som do triedy, sadla som si do poslednej lavice pri okne a neriešila som okolie. Pesničky v mojich ušiach prerušil krik v triede. Zdvihla som zrak od telefónu a zbadala som asi chalana? Mal mastné vlasy, nemal krk, bol proste škaredý. Na niekoho sa mi podobá. Kto by to taký mohol byť...hm?! Už viem! Maco Mlieč. A ja, že čo mi je taký povedomý. V duchu som sa zasmiala. Ľudia v triede sa mu smiali. Sadol si dve

1. kapitola

Poslednýkrát som stlačila kľučku na dverách mojej izby. Poobzerala som sa po tejto izbe poslednýkrát. Vyvolalo to vo mne pocit smútku. Zobrala som poslednú krabicu so svojimi vecami a odniesla som ju do nákladného auta. Mama zamkla dom a kľúče odovzdala nejakému pánovi.

lavice predou mnou a ignoroval svet okolo seba. Podobne ako aj ja. Pustila som si znovu pesničky a ľahla som si na lavicu. Ani neviem ako, ale zaspala som.

3. kapitola

Niektu do mňa drgol, čo ma hneď prebudilo. Dala som si dole z ucha slúchadlo a pozerala som sa na dotyčného. „Prosím?“ povedala som milo. „Sedíš na mojom mieste. Odpál!“ poobzerala som sa okolo seba. Všetci sa na nás pozerali. „A prečo by som mala?“ odpovedala som už drzo. „Vypadni si sadnúť niekde inde!“ zhúkol. „Tyllor, okamžite si sadni niekde, lebo budeš po škole! A ty mladá dáma nespí a radšej sa predstav!“ „Ale ja si chcem sadnúť sem!“ „Ja sa vám nebudem predstavovať, čo sme v prvej triede?“ povedali sme naraz. „Oooo, aká drsná princezná,“ zasmial sa mi. „Drž hubu!“ „A dost!“ učiteľka treskla po stole. „Ste obidvaja po škole! A ty Tyllor si už niekde sadni!“ hnusne na mňa zagánil a sadol si do vedľajšej lavice. Ja som si znovu ľahla na lavicu. Bože, prvý deň a po škole. Mama bude mať radosť. Čas ubehol rýchlo, až zazvonil zvonček na poslednú hodinu. Teda mne ešte nie, keďže som s tou starou ropuchou po škole. Zostala som sedieť v lavici a čakala som, kedy sa mieni došuchtať. Dvere sa rozrazili a vstúpil ten debil. Sadol si do lavice predou mňa a začal ťukať do telefónu. Chcela som si nasadiť moje obľúbené slúchadlá, ale dvere rozrazila porucha. Prešla k mojej lavici. „Tu máš kľúč od kabinetu a choďte ho upratať. Keď to budete mať hotové, môžete ísť domov.“ Vzala som kľúče a vydala sa smerom k kabinetu. Zastavila som sa v strede cesty, čo zapríčinilo, že debil do mňa narazil. „Sleduj cestu!“ odfrkla som. Pozrel na mňa. „Čo čumíš? Radšej mi ukáž, kde je ten kabinet!“ vzal mi kľúče a odomkol dvere predou mnou. Vydýchla som prebytočný vzduch v mojich pľúcach a vošla som dnu. Začala som upratovať. Po hodine upratovania, som si sadla. „Ja už nevládzem,“ Debil na mňa pozrel. „To nemyslíš vážne. Veď nám zostáva iba táto polička,“ ukázal na poličku. Povzdychla som si a pustila som sa do práce. Papiere na zber sme pohádzali do jednej krabice a knihy uložili. „Koniec,“ prehlásil Debil. „Bože, konečne moje utrpenie s tým Debilom skončilo,“ povedala som si sama nahlas. „Čo si to povedala?“ pozrel na mňa. „Ale...nič,“ mávla som rukou a odišla stadiť preč. Otvorila som dvere od školy, kde stálo auto, o ktoré bol opretý otec. „Čau otec,“ povedali sme naraz. Počkať.. on mu povedal otec? „Čaute deti moje, ako vidím, už ste sa zoznámili. Usmial sa. „Počkať, čo?“ vypleštila som oči. Tyllor, toto je tvoja nevlastná sestra Júlia, ktorú som ti spomínal.“ Práve som prežila infarkt. Chytila som sa za srdce. „To si robíš srandu, že tento Debil je môj nevlastný brat? To ako s ním – ukázala som na Debila, budem chodiť do školy a ešte aj žiť pod jednou strechou? Moje srdce prežíva infarkt tretieho stupňa.“ „Srdce je na druhej strane,“ zasmial sa mi Debil. Preložila som ruku na druhú stranu hrude. „Maminka, ja chcem ísť naspäť domov,“ začala som „akože“ plakať.

Autori: Natália Feketová, Natália Maďarová, Petra Géciová, Vanesa Želiezková, Dominika Szöcová, Martina Vavrová, Simona Hašpicová.

MY SME MY

(charakteristika skupiny)

Naša trieda. Všetky sme sa tu stretli pred dvomi rokmi, na veľkej, dlhej, farebnej chodbe, plné očakávania. Každá mala na tvári obrovský žiarivý úsmev, krásne letné šaty, no v očiach bolo vidieť neistotu a sem-tam aj kúsok strachu.

No dnes, na konci studenej a tmavej chodby žiaria teplé, farebné steny našej malej, ale zato útulnej triedy a zpoza starých vřzgavých dverí počuť náš radostný smiech plný šťastia a tajomstiev. No keď sa tieto staré, záhadné dvere otvoria, uvidíte celkom obyčajnú triedu s celkom neobyčajnými ľuďmi. Zo stropu visia pestré kvety, na stene je zavesená zelená, večne špinavá tabuľa a oproti nej, je jedenásť školských drevených lavíc, za ktorými sedíme MY.

Jedna má dlhé hnedé vlasy a hnedé oči, druhá je biela ako krieda s ktorou píšeme a iná? Tá je zas iná. Jedna je vždy usmiata, druhá sa mračí. No vždy stojíme pri sebe, pomáhame si, aj keď sme každá iná, rešpektujeme sa. Naša trieda je plná radosti a smiechu, aj keď sem-tam padne nejaká bezvýznamná hádka.

Sme každá iná, no zároveň rovnaká. Všetky nás sem priviedlo jedno-deti.

Teraza Slámová, II.A

Splnený sen

Círr...ach, zase je pondelok!
Pomyslela som si a s nervami som buchla po budíku. Bez energie som na seba hodila prvé, čo na mňa zo skrine vypadlo. Stihla som si iba naliať kávu do termosky a utekala som na autobus. Prišla som do triedy a môj pohľad automaticky spadol na

Jakuba. Ako každý deň, sedel vzadu s chalanmi a mňa si vôbec nevšimál. Sadla som si do lavice a nachystala sa na prvú hodinu, ktorou bola literatúra. Zistila som, že moja učebnica leží an písacom stolíku doma. Moja spolusedia – Paula v škole nebola, a tak som zostala zúfalá. „Do kelu! Hrušanská ma zabije.“ Zrazu boli všetky oči na mne a uvedomila som si, že som to povedala dostatočne nahlas. „Júlia! Čo si to tam mrmleš popod nos?“ So strachom v očiach som sa jej priznala s tým, že nemám učebnicu literatúry. Je reakcia ma úplne prekvapila. S pokojným hlasom mi povedala: „Sadni si k Jakubovi.“ Keď som započula Jakubove meno, prestala som vnímať okolitý svet. Cítila som, ako ma obliat studený pot. „Júlia, nepočula si? Máš si sadnúť k Jakubovi. Nemáme čas sa zdržiavať.“ Hučala po mne Hrušanská. Postupne som sa spamätávala a s búšiacim srdcom som sa vybrala za Jakubom. Tváril sa akoby mu to bolo jedno. Podal mi svoju učebnicu a ďalej ťukal do toho „poondiateho“ mobilu. Keby len vedel, čo so mnou robí jeho prítomnosť. „Otvorte si učebnicu na strane 48. Čaká nás poviedka Maco Mlieč.“ Povedala Hruša a vyvolala Katku v prednej lavici. „Pružanský.“ vyvolala Jakuba pri mne a on s nezáujmom pozrel na učebnicu. „Kde sme?“ spýtal sa ma. „Tu.“ povedala som mu a ukázala som na miesto kde sme skončili. Pousmial sa a povedal: „Ďakujem.“ Keď dočítal, začal sa znovu venovať svojmu mobilu. Určite si píše s nejakou babou. Pomyslela som si. Neskôr som na svojom ramene zbadala niečí pohľad. Obzrela som sa a uvidela som, ako sa Jakub na mňa „nenápadne“ pozerá. Keď som prišla domov, nevedela som opísať pocity, ktoré vo mne vreli. Čo to malo znamenať? Prečo sa tak pozeral? Čo tým chcel dosiahnuť? Dúfam, že nezačal tušiť, že k nemu niečo cítim. Vtom mi cinkla správa a keď sa na displeji zobrazilo Jakubovo meno, myslela som, že iba snívam. Bála som sa prečítať si správu, pretože som nevedela čo od neho čakať.

Sms správa:

- Ahoj 😊. Dnes si bola zlatá. 😊
- Ahoj...Ďakujem?
- Hneváš sa na mňa? :O
- Nie, len nechápem, prečo si tak zrazu napísal.
- Konečne som nabral odvahu, lebo sme sa vôbec nerozprávali. Ale dnes si bola milá.

Celú noc sme si písali a zistila som, že si máme toho dost' čo povedať. Nakoniec sme sa dohodli, že pôjdeme spolu von.

Autori (Amatéri): Veronika Rybánska, Kristína Kečkéšová, Laura Križanová, Timea Kupcová, Viktória Javorová, Adriana Adamiková, Petronela Dubná, Nicol Burianová, Júlia Pernisová.

Zimný Bozk

December 2015

Bolo chladné ráno. Kráčala som do školy ako každý iný deň. Okolo mňa poletovali veľké ligotavé chumáče snehu ako z rozprávky. Z diaľky som počula „ Stoj! “ a vtom som započula hlasité pišťanie gúm. Zostala som zmätená. Keď šofér vystúpil začal po mne kričať: „Čo to robíš?!“ Nezmohla som sa ani len na jedno slovo. Nevedela som kto to bol, ale jeho vzhľad ma okúzľil tak ako ešte žiadny iný predtým. Nakoniec sme sa dohodli na verzii, že nič vážne sa nestalo, tak to nebudeme riešiť. Obaja sme išli vlastnou cestou. Netušila som kam išiel. Meškala som do školy a utekala som čo mi nohy stačili. Keď som prišla do triedy hneď som kamarátke povedala čo sa mi stalo. Povedala som jej aj o tom chalanovi. Zostala ticho a oči jej padli na moju ruku. „Kde máš náramok Júlia?“ povedala „Preboha musela som ho stratiť po ceste“. Hneď som išla do riaditeľne ohlásiť, či náhodou niekto nenašiel môj náramok. Bola som sklamaná, lebo ten náramok bol pre našu rodinu veľmi vzácny. Mrzelo ma, že som ho stratila. Strácala som nádej, že ho niekedy ešte nájdem. Prešli dva dni, keď som znovu kráčala do školy. Uvidela som pri bráne známou tvar. Bol to on! Nechápavo som pozrela čo tam robí. Keď som kráčala som ďalej, zrazu som pocítila jemný dotyk ruky na mojom pleci. Otočila som sa a roztriasli sa mi kolená. Povedal mi: „Niečo tu pre teba mám“. Bol to náramok. Ani som si neuvedomila ako, ale od veľkého nadšenia som ho objala. Rýchlo som si to uvedomila a odtrhla sa od neho a rýchlo bez slova som odkráčala. Ešte na mňa zakričal: „Volám sa Alex.“ a usmial sa. Obzrela som sa a nakoniec som sa usmiala. Celý deň som myslela iba na jedinú vec na jeho úsmev a tie krásne oči. Nevedela som ho dostať z hlavy. Od tej chvíle ubehlo už veľa času a už bolo len pár dní do Vianoc. Naša škola, ako každý rok pripravovala vianočný ples. Veľmi sme sa naň s mojimi kamarátkami tešili, tak ako aj všetci spolužiaci až na jedného. Volá sa Rišo všetci sa mu smejú, že vyzerá ako Maco Mlieč. Je mi ho ľúto, ale nič s tým nemôžem urobiť. Prípravy na ples trvali celú večnosť. Prišiel deň D. Už od skorého rána som sa chystala. Blížila sa piata hodina. Keď som oblečená kráčala dole schodmi a uvideli ma moji rodičia, nevedeli nájsť slová. Zazvonil zvonček na dverách. Bola to Klára. Išli sme spolu na ples. Zábava bola v plnom prúde, všetci sme sa úžasne bavili. Prešlo niekoľko hodín a prišlo mi trochu zle, rozhodla som sa, že pôjdem na čerstvý vzduch. Nenapadlo mi, že vonku je chladno a išla som bez kabátu. Ako som stála vonku, cítila som, že je naozaj veľká zima. Zrazu som zacítila, ako mi niekto pokladá kabát na plecia a vraví „Júlia musí ti byť zima.“ Otočila som sa, a bol tam Alex. „Ako vieš, že sa volám Júlia?“ opýtala som sa. „Akoby som mohol zabudnúť na dievča, ktoré mi takmer skočilo pod auto.“ uškrnul sa. Spýtala som sa ho čo tu vlastne robí. Povedal mi „Celý večer som z teba nevedel spustiť oči a keď som videl, že si odišla musel som ísť za tebou.“ Vtom som zacítila jeho jemný dotyk pier. Moje srdce sa rozbúšilo. V tom okamžiku začali padať veľké ligotavé chumáče snehu tak ako v deň, keď sme sa prvýkrát uvideli. Zrazu sa nečakane odtiahol odo mňa a povedal mi prepáč. V tej chvíli som chcela iba jediné a to pobožkať ho. Chytila som ho za ruku, pritiahla si ho k telu a pobožkala. Bol to pre mňa ten najkrajší pocit, aký som kedy mala.

Po toľkých dňoch čo som nevedela na neho prestať myslieť, sa to stalo. Na tento deň som čakala dlho. A od tej chvíle prešli už 4 roky plné lásky a nehy s ním.

Autori: Tamara Balátová, Viktória Chovanová, Romana Vančová, Veronika Okšová, Kristína Országhová, Monika Blunárová, Barbora Dominová.

Moja účasť na medzinárodnom seminári v arménskom Aghverane (16. - 19. 5. 2019)

Minulý školský rok som absolvoval školenie eTwinning, ktoré zaujalo nie len mňa, ale predovšetkým žiakov našej školy. Zapojili sme sa do online projektu v spolupráci s českou školou, kde komunikačným jazykom bola nemčina. Keďže sme so žiakmi chceli byť do programu zapojení aj naďalej - buď vytvorením vlastného projektu alebo spolupracovaním na ďalšom - rozhodol som sa tento školský rok prihlásiť na jedno z medzinárodných podujatí, ktoré eTwinning ponúka. Konkrétne sa jednalo o podujatie s názvom *Learning and respecting intercultural values* v Aghverane. Aghveran je horský rezort nachádzajúci sa v arménskej provincii Kotayk a je vzdialený približne hodinu od hlavného mesta Jerevan.

Štvordňové medzinárodné podujatie, na ktorom sa zúčastnili učitelia zo 16 európskych krajín, bolo zorganizované na vysokej úrovni a pozostávalo prevažne z rôznych pútavých seminárov a zaujímavých aktivít, ktoré viedli k nájdeniu si projektových partnerov a samotnej registrácii nových eTwinningových online projektov.

Účasť na seminári v Arménsku bola výbornou príležitosťou nadobudnúť nie len nové informácie o možnostiach, ktoré program eTwinning ponúka ale aj nové kontakty - v mojom prípade so školou blízko Hradca Králové v ČR, s ktorou sme na školský rok 2019/2020 naplánovali spoločný projekt v anglickom jazyku.

Mgr. Radoslav Páleš

Prílohy (3):

Aghveran

Aktivita s názvom *Ako motivovať študentov?*

Vedúci redakčnej rady:

**Mgr. Lukáš Dorušinec
Mgr. Mária Detková**

Redaktorky:

uvedené na konci každého článku

Vydáva

**SÚKROMNÁ STREDNÁ ODBORNÁ ŠKOLA
PEDAGOGICKÁ**
Tovarnícka 1641, P.O.Box 151, 955 01 Topoľčany

apríl-jún 2019